

Bikubenfondens atelierprogram præsenterer:

HANNIBAL ANDERSEN

Hvordan skaber man billeder af en lysere fremtid, når den er beslaglagt af dystopier? Det er et af de spørgsmål, Hannibal Andersen stiller i sit arbejde. Hannibal er uddannet ved Det Kgl. Danske Kunstakademi og inden da ved London College of Communication, hvor han studerede lydkunst. Denne baggrund har banet vejen for en praksis, hvor værkerne tager form af både lyd, video, tekst og performance – en praksis, der lige nu er under udvikling i Bikubenfondens atelierprogram.

Jelly (2015-2020) Foto: Benedikte Bjerre

I will buy you a KILLER speech (2017) Foto: David Stjernholm

Optaget af økonomi, politik og teknologi, peger Hannibal på de samfundsforhold og magthierarkier, vi alle, bevidst som ubevidst, er med til at opretholde. Nysgerrigt og legende får han os til at se verden fra nye perspektiver – hvad end det involverer omsmelting af 20-kroner eller dét at plante en tale i hånden på en autoritet.

"Jeg forsøger at bruge kunsten til at kommentere på den verden, jeg nu engang er plantet i og de samfundsstrukturer, der gør sig gældende her. Ofte på en lidt overdrevet måde – simpelthen for at understrege det absurde."

"..." (2016) Foto: Hannibal Andersen

Hangen til at sætte ting på spidsen, kom bl.a. til udtryk med lydværket "... " (2016). Her satte han en smartphone til at afspille en playliste baseret på ventemusik fra udvalgte institutioner.

"Ventemusikken er udtryk for en magtforskydning. Den, der venter, er altid den med mindst magt. 'Muzakken' er det, vi får lov at lytte til imens, og på den måde bliver den en materialisering af ventetiden og af den magtrelation, der er mellem dig og institutionen, du venter på"

Værket blev udstillet i Den Frie Udstillingsbygning, hvor Hannibal også fik en keyboardspiller til at udføre en 3-timer lang koncert med afsæt i det noget aparte mixtape.

Repos (2016) Foto: Hannibal Andersen

Ventemusik er blot én måde at demonstrere magtforhold på. Hannibal har udfoldet sit kritiske blik i flere værker, men en særlig erfaring har dog fået ham til at ændre kursen for sin praksis:

"Nogle blev nærmest deprimerede, når de mødte mine værker, og det var ikke formålet. Så nu prøver jeg faktisk at bevæge mig over i en lidt anden type praksis. En, der stadig tager udgangspunkt i vores samtid og samfundsstrukturer, men hvor jeg fokuserer på at se fremad og foreslå noget i stedet."

Med installationen *Apoulogy* leger Hannibal netop med et positivt fremtidsbillede. Det sker med afsæt i økonomen Poul Thomsen, hvis navn efterhånden er blevet synonymt med den sparepolitik, Grækenland er blevet påtvunget siden starten af dette årti. Thomsen sidder i Den Internationale Valutafond og er tidligere hovedarkitekt bag de græske låneprogrammer. Der er med andre ord tale om en mand, som er "passioneret hadet" af det græske folk.

"Tidligere i år indrømmede Thomsen faktisk, at låneprogrammerne har haft skadelige konsekvenser for det græske samfund. Og det er jo glimrende, at han kommer med sådan en indrømmelse, men det vejer jo ikke rigtig op for den unødvendige skade, grækerne har måtte lide under. Jeg prøvede derfor at forestille mig, hvad man ellers kunne håbe på, at en som ham havde sagt dengang."

Det resulterede i en fiktiv tale, som Hannibal fik skuespiller Henrik Birch til at gengive i Thomsens navn. I talen undskylder Thomsen for sine fejl, men foreslår også, i trit med kunstnerens vision for egen praksis, et bud på et alternativ for fremtiden.

Apology (2019) Foto: Hannibal Andersen

De kommende måneder i Bikubenfondens atelierprogram skal altså bruges på at kigge fremad og udfolde forslag til strukturelle ændringer. Derudover har Hannibal høje forventninger til sit individuelle forløb med kunstkonsulent Christina Wilson, der som en del af atelierprogrammet rådgiver kunstnerne i, hvordan de etablerer sig professionelt.

"Christina virker til at have et fantastisk godt overblik over, hvordan man navigerer i kunstverdenen. Jeg er sikker på, jeg kan lære en hel masse af hende."

Væggen over Hannibals arbejdsbord er lige nu prydet med A4-udprint af farver hentet fra EUs patentarkiv – alle farver, som forskellige virksomheder har fået eneret til at bruge. Idéen om farveprivatisering virker imidlertid absurd på kunstneren, der derfor har taget udfordringen op:

"Lige nu er jeg i gang med at undersøge, hvordan vi kan tage farverne tilbage. For altså – hvis vi ikke engang har farverne til fælles, hvad har vi så?"

Bliv klogere på Hannibals, bogstaveligt talt, farverige praksis her: www.hannibalandersen.com

Eller læs mere om Bikubenfondens atelierprogram her:
<https://www.bikubenfonden.dk/bikubenfondens-atelierprogram>